

bilten Vicepostulature • God. VI. • Br. 1. • Studeni 2010.

Sluga Božji Fra Alekса Benigar

SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIKA	2
BIBLIJA U RUCI I U SRCU ALEKSE BENIGARA.....	4
DUH BOŽJI NAS JAČA ZA ŽRTVU.....	6
MISIONAR – NAVJESTITELJ KRISTA....	8
ISUS – OD BOGA ROĐEN.....	10
SV. ANTUN OD SVETE ANE GALVĀO	14
ISUS KRIST - POČETAK I CILJ KRŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA	16
TEŽNJA ZA NEBOM.....	18
SVJEDOČANSTVA	20
MOLITVA ZA BEATIFIKACIJU SLUGE BOŽJEGA ALEKSE BENIGARA	23

RIJEČ UREDNIKA

Poštovani čitatelji!

Sveci su nam poticaj da bismo težili prema svetosti te upravo zato Crkva proglašava svetima (kanonizira) mnoge vjernike koji su ostavili uzvišen primjer života vjere i kreposti. Svakoga se dana u liturgijskome kalendaru spominjemo barem jednoga sveca kako bi nam svetost svakodnevno bila pred očima. Sveci su također naši pomoćnici i zagovornici, vjerujemo da po njihovo molitvi primamo Božju snagu za borbu protiv napasti i za ustrajnost u vršenju Božje volje.

Mnogi nam svjedoci govore o svetosti sluge Božjega Alekse Benigara. On se duboko usjekao u njihovo pamćenje kao osoba potpuno predana Gospodinu i ustrajna u izgrađivanju same sebe na sliku Isusa Krista, svoga pastira i učitelja. Fra Aleksa nam pokazuje svojim primjerom da put do krepasnoga života nije nimalo lak jer zahtijeva duboku i neprestanu molitvu, askezu (mrтvљenje tjelesnih nagona), odricanje od vlastite volje, vježbanje u poniznosti,... O tome nam u ovome broju Biltena svjedoči franjevac fra Toni Mutnik.

Želimo da nam Bilten našega sluge Božjega pomogne na putu do kršćanskoga savršenstva jer nas obvezuje Isusov nalog: „Budite dakle savršeni kao

što je savršen Otac vaš nebeski“ (Mt 5, 48). Aleksa se svim srcem i svom snagom trudio da odgovori na taj poziv Spasiteljev. Neka nas nadahne da ga u tome slijedimo, kao što je nadahnjivao mnoge kojima je bio duhovnik, ispovjednik, odgojitelj. Da bismo u tome uspjeli, želimo tekstovima ovoga Bilte na fra Aleksu smjestiti u njegov duhovni kontekst.

O. Aleksa je pomnjično čitao i razmatrao Evanđelje, Sveti pismo mu je trajno bilo u ruci i u srcu. Ispunjao se Duhom Svetim koji je vodio slete pisce u zapisivanju Riječi Božje. O tome nam progovara naš fra Bonaventura Duda koji je ove godine proslavio 60. obljetnicu svećeništva. Mnogi su vjernici i teolozi kroz povijest Crkve, osobito crkveni pastiri, tumačili drugima Božju poruku Evanđelja. I njihovim se mislima i duhovnim bogastvom okoristio o. Aleksa. U njegovojoj misli iščitavamo duboku uko-rijenjenost u nauci crkvenih otaca i franjevačkih teologa. Njihovi odjeci prožimaju sav njegov govor i pisane tekstove pa ćemo i mi promotriti taj kontinuitet razvoja teološke misli. Teologija je naime u trajnome razvoju svojih izražajnih oblika ali se uvijek i neizostavno temelji na Objavi te vodi računa o svojem dosadašnjem povijesnom hodu.

Fra Aleksu ne možemo dobro shvatiti ako ga ne promatramo kao franjevca. Franjevac je vjernik koji je, da tako kažemo, obilježen dvostrukom dimenzijom: on je nasljedovatelj Kristov po primjeru svetoga oca Franje ali je i član Reda koji je od sv. Franje pote-

kao. Zato o. Aleksu želimo promatrati u odnosu na djela i riječi svetoga Franje, ali ga želimo usporediti i s franjevcima koje nam je Crkva javno darovala kao uzor proglašivši ih blaženima ili svetima.

Poznavanje Sluge Božjega širi i dubrovački franjevac fra Pijo Pejić povijedajući i dijeleći sličice s njegovim likom.

I nekoliko riječi o tijeku kauze. Završen je prvi, biskupijski dio postupka te su prikupljeni dokumenti i svjedočanstva poslani Svetoj Stolici. Zahvaljujemo Gospodinu na dosad učinjenome. Očekujemo uskoro i službenu potvrdu Kongregacije za kauze svetih da je dosada sve obavljeno ispravno te smjernice za sastavljanje Pozicije to jest sažetka svega prikupljenoga. Neka nas Božja milost i nadalje podupire u tome radu kako bi svijetli lik fra Alekse Benigara bio nadahnuće mnogim kršćanima, osobito franjevcima.

Mnogi vjernici se mole na grobu sluge Božjega u crkvi sv. Franje na Kaptolu u Zagrebu. Svake prve srijede u mjesecu na misi u 18,30 h molimo u toj crkvi za beatifikaciju našeg sluge Božjega a njegov spomendan smrti slavimo 7. studenoga. Prošle je godine svetu misu na taj dan predvodio gvardijan franjevačkog samostana u Slavonskom Brodu fra Sebastijan Golenić kojemu od srca zahvaljujemo. Ove će godine misu služiti gvardijan samostana u Našićama fra Dragutin Bedeničić. Vjerujemo da ćemo po zagovoru fra Alekse porasti u milosti Božjoj te primiti darove za vremeniti i vječni život.

fra Bonaventura Duda

BIBLIJA U RUCI I U SRCU

„Nastrojao sam ovu tajnu...
svestranije i dublje
i srdačnije proučavati“

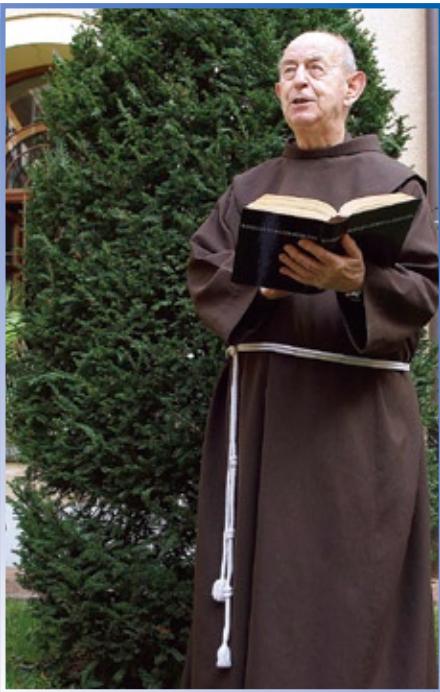
P. Alekса je već za svoga boravka u Kini – od godine 1929. do 1954. – izdao svoju LITURGIA ROMANA – RIMSKA LITURGIJA u Peipingu 1946. u dva sveska, ukupno oko 800 stranica. To je u ono vrijeme najveća hrvatska knjiga na latinskom u Kini. U Rimu je izišlo njegovo duhovno bogoslovље na latinskom THEOLOGIA SPIRITUALIS, koje u 2. izdanju od 1964. obuhvaća preko 1300 stranica. Napokon mu je u Rimu izšao životopis našega kardinala bl. Alojzija Stepinca pod naslovom ALOJZIJE STEPINAC – HRVATSKI KARDINAL koji u 2. izdanju u Zagrebu 1993. obuhvaća velikih devetstotinjak stranica.

Ostavio je zatim u rukopisu, vlastoručno ili tipkaćom mašinom, uz talijanska Nedjeljna i Blagdanska razmišljanja, na hrvatskom komentare na sva četiri evanđelja, svaki svezak preko 400 velikih tipkanih stranica, i Komentar psalama u dva debela sveska, ukupno petstotinjak stranica.

Biblija mu je cijelo vrijeme bila glavni izvor ne samo u pisanju i predavanju teologije nego nadasve u njegovu duhovnom životu. To je najljepše izrazio u pismu našem mp. o. Damjanu od 10. siječnja 1982. s kojim se dopisuje nakon što mu je poslao prvu verzi-

ju svoje MUDROSTI KRIŽA: „Nastrojao sam ovu tajnu... svestranije i dublje i srdačnije proučavati.“

A u posljednjem pismu o. Damjanu, s kojim je od 1972. pa do svoje smrti izmijenio 92 većinom duža pisma, 10. rujna 1988. priopćuje: „Čitam i čitam sv. Augustina, divim se jasnoći misli, *snažnom tumačenju Svetoga pisma* kao i njegovoj velikoj ljubavi kojom se *sav dao Kristu*. Razmatrao sam njegove Traktate o sv. Ivanu. To je nešto divno, diže dušu i um gore, gore. Čitam i njegove RAZGOVORE VRHU PSA-LAMA, opet sam se divio i poslužilo

ALEKSE BENIGARA

mi je da sam napisao svoja razmatranja o psalmima, a po njemu sam napisao i razmatranja vrhu evandelja sv. Ivana.“

U našoj talijanskoj knjizi, što smo je napisali s. Celina Sersale i ja, a izšla je za 100. godišnjicu Aleksina rođenja u Rimu, posvetili smo osmo poglavlje III. dijela *Staurosifiji ili Mudrosti Križa* (str. 470-503). Tu smo potanko izložili kako je p. Aleksa kroz cijeli život studirao tu tajnu, nadasve istražujući temeljni biblijski tekst koji glasi:

„Isus Krist, trajni lik Božji,
nije se kao plijena držao svoje
jednakosti s Bogom,
nego sam sebe 'oplijeni'
uzevši lik sluge,
postavši ljudima sličan,
obličjem čovjeku nalik.
Zato Bog njega preuzvisi
i darova mu ime,
ime nad svakim imenom,
da se na ime Isusovo prigne
svako koljeno
nebesnika, zemnika i podzemnika.
I svaki će jezik priznati:
Isus Krist je Gospodin –
na slavu Boga Oca“ (Fil 2, 6-11).

MUDROST KRIŽA je posljednje Aleksino djelo, izdali smo ga 1996., nakon njegove smrti. Pod *križem* podrazumijeva cijelu svoju i našu tajnu spasenja. Isus je sve svoje patnje, za vrijeme svoga zemaljskoga života, prihvatio iz ljubavi prema svome nebeskom Ocu

i za naše spasenje. Ali i sada, u vječno-me životu, križ Isusov i naš sjaji proslavljen zauvijek.

O. Damjanu o toj tajni, o kojoj je kroz život skupio preko tisuću stranica bilježaka, piše 10. siječnja 1982.: „Kad me je o. General (Augustin Sepinski) poslao u Svetu zemlju, uzeo sam sa sobom ove svoje bilješke. U Ain Karemu u samostanu sv. Ivana Krstitelja zadubio sam se u duhovnim vježbama u njih. Zadnji sam dan tih duhovnih vježba odslužio u bazilici Marijina pohoda Elizabeti zahvalnu Sv. misu za 50 godina svoga redovničkog života. Ondje sam u tišini proživljavao ovu tajnu i, koliko sam mogao, uronio sam u nju.“ A u pismu od 28. ožujka 1984. opet piše: „Mene je ta tajna mnogo zaokupljala godine i godine i još me zaokuplja i ne mogu se od nje rastaviti. I to je jedna od milosti koju mi je božanski Spasitelj u svojoj prevelikoj ljubavi udijelio jer je pronicanje u tu tajnu izvanredno plodno za mene.“

Eto tako je živio p. Aleksa s Biblijom u ruci i u srcu kroz dugi život. Hvala mu! Pa neka još i ovo čujemo, iz pisma 25. prosinca 1984.: „Imam natipkana razmatranja... vrhu svih četiriju evanđelja... Danas navečer ču se opet zadubiti u Proslov sv. Ivana koji za mene znači duhovni doživljaj. Ja tako mirno ovdje živim: ujutro ispovijedam, a kroz dan pišem, jer je naš Antonianum idealno mjesto za miran studij i molitvu.“

NA IZVORU CRKVENIH OTACA

DUH BOŽJI NAS JAČA ZA ŽRTVU

Za izgrađeni duhovni život redovnika i svećenika potrebno je dobro poznavati ne samo Sveti pismo nego i teološku nauku Crkve koja se razvijala od apostolskih vremena, a među teološkim autorima osobito se ističu autoritetom te dubinom nauke i duhovnosti crkveni oci. Toga je bio duboko svjestan fra Aleksa te je marljivo proučavao otačke tekstove. Crkveni oci su naime crkveni pastiri koji su teološki nauk predan od Isusa Krista preko apostolâ izlagali i tumačili kako bi ga mogli pravilno i plodonosno razumijeti vjernici u prvim stoljećima kršćanstva koji su se nalazili u drugačijim povijesnim, društvenim i kulturnim prilikama u odnosu na Crkvu prvoga stoljeća. Stoga želimo usporediti teološka razmišljanja o Alekse s razmišljanjima crkvenih otaca i uočiti kontinuitet.

Donosimo tekst Tertulijana, crkvenog pisca iz II./III. stoljeća čiji se tekstovi ubrajaju među otačke, upućen vjernicima koji su zatočeni u tamnici te očekuju mučeničko predanje svoga života Bogu kao znak potpuno prednosti Kristu i njegova naslijedovanja. U Aleksinim spisima nailazimo na mnogim mjestima na njegove citate.

O blagoslovljeni, vi koji ste za mučeništvo određeni! Primite od svoje majke Crkve i od pojedine braće ne samo ono što hrani vaše tijelo nego i ono što vam izgrađuje dušu. Kakva korist ako tijelu obilnu pružamo hranu a duša ostane praznom.

Znam da nisam dostojan da bih vam se obratio; ipak, i gladijatorima, koji su savršeni u umijeću borbe, ne samo njihovi treneri nego i potpuni neznačice upućuju savjete iz daljine, a borci često poslušaju i nagovara-nje svjetine.

Blagoslovljeni, „ne žalostite Duha Svetoga“ koji je s vama ušao u tamnicu. Da nije s vama ušao u nju, niti vi ne biste u njoj danas bili. Trudite se da bi on ostao ondje s vama kako bi vas odande odveo Gospodinu (Ad martyres, PL 1, 619 – 621)

Aleksa se cijelog života divio mučenicima kao uzornim vjernicima, pobjednicima u borbi za Krista. I sam je želio podnijeti mučeničku smrt: to je bio jedan od razloga da je odabrao put misionarskog služenja u dalekoj Kini. Putujući brodom prema Kini do njega

su dolazile vijesti o ubojstvima biskupâ i svećenikâ, ali ga to nije pokolebalo u naumu djelovanja u toj dalekoj zemlji nego ga je naprotiv učvrstilo u odluci. Mnogi su franjevcî i prije Alekse željeli položiti život za Krista, podnijeti mučeništvo: kada je sveti Antun Padovanski saznao za mučeništvo grupe franjevaca u Maroku i sam je želio postati franjevec i mučenikom. Prisjećamo se i hrvatskoga sveca Nikole Tavelića.

Kao što je Tertulijan hrabrio vjernike u njihovoj duhovnoj borbi, isto je činio i naš sluga Božji. Mnogi su posvjedočili kako su u njemu imali duhovnoga savjetnika, čiji ih je primjer, više negoli same riječi, poticao da gaje duboki duhovni život i da svim srcem teže prema Kristu. Kao isповjednik, duhovni vođa, voditelj duhovnih vježbi Aleksa je bio tražen od mnogih redovničkih zajednica i redovnika pojedinačno jer su po njemu osjećali na poseban način Božju blizinu.

Izabravši redovnički život, Aleksa je htio služiti bližnjima na duhovnom planu: moliti za njih, pružati im darove sakramentalne milosti te ih svojim nagovorima i na druge načine poticati da ljube Krista. Od mладости je shva-

tio da je to ono najviše i najvrednije što drugima može pružiti. U pismima svojoj obitelji i drugim osobama isticao je da im ne može pružiti materijalnu pomoć ali će se za njih moliti. On je od svoje obitelji povremeno primao manje materijalne darove, osobito kada je u Kini živio vrlo siromašno zajedno sa svojom braćom u samostanu, dok je on sam njima i drugima dijelio duhovno blago, milost Kristovu. Pomagao je svima, kao i Tertulijan, da shvate Isusovu poruku kako je važnije tražiti dobra Božjega kraljevstva nego materijalna dobra.

Naš je sluga Božji nalažeavao da je svaki od nas hram Duha Svetoga. Duh Božji nas ražaruje ljubavlju Božjom te nas neprestano duhovno obnavlja kako bismo se izgrađivali na sliku Isusa Krista. Kao i Tertulijan, poticao je vjernike da sačuvaju Duha Svetoga u sebi koji će ih međusobno povezivati u miru i izgrađivati u krepstima: ljubavi, radosti, velikodušnosti, uslužnosti, dobroti,... Duh Sveti će nas ponekad odvesti u pustinju, poput Isusa, ili u tamnicu, poput naslovnikâ Tertulijanova pisma, ali u konačnici će nas dovesti u vječno zajedništvo s Bogom, u kojem neće biti ni tuge ni jauka ni boli (usp. Otk 21, 4).

U DUHU SVETOG OCA FRANJE

MISIONAR – NAVJESTITELJ KRISTA

Da bismo osjetili srcem žar za spasenjem duša koji je gorio u Aleksi-nu srcu i koji ga je potakao da prihvati misionarski poziv u dalekoj Kini, svratiti ćemo svoj pogled na motive i unutarnju snagu njegova uzora i nadahnitelja, svetog oca Franje. Svu dubinu osobnosti i duhovnosti fra Alekse možemo pravilno shvatiti samo ako ga promatramo kao franjevca, kao vjernog sina i nasljeđovatelja svetoga Utemeljitelja. Promatrajući zadivljenošću Serafskoga oca Isusovom dobrotom i njegovu upravoću u otajstvo Božje blizine, i Aleksa se dao zahvatiti milošću nebeskom. Često je razmatrao nadrijećima Tome Čelanskoga o sv. Franji te je u njegovim osjećajima srca prepozna-vao vlastite: „Neprestano je govorio o Isusu. Kako je slatko i ugodno bilo to pripovijedanje, kako je taj razgovor bio bogat i pun ljubavi! Mnogo je razgovarao s Isusom: Isusa je nosio u srcu, Isusa u rukama, Isusa u ušima, Isusa u cijelome tijelu“ (usp. 1 Čel 115).

Velika želja Franjina srca bila je otići u poganske krajeve, među nekrštene, te svima naviještati Radosnu vijest. To je želio iz dva motiva: prvi je ljubav prema Kristu raspetome i uskrsnulome,

a drugi je ljubav prema sinovima i kćerima Nebeskoga Oca, svojoj braći i sestraru. Oba se motiva mogu smatrati jednim jedinim jer su ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjima neodvojivi. Ljubav prema Kristu potakla ga je da svim srcem i svom snagom ostvari Isusov nalog: „Podite po svem svijetu,

propovijedajte evanđelje sve-mu stvorenuju“ (Mk 16, 15). Propovijedao je pobjedu Krista raspetoga ne samo ljudima nego i životinjama. Ljubav prema braći i sestraru ne bi mu bila dala mira dok im god ne bi uspio navijestiti ljubav Božju i darovati najveći dar koji mogu primiti pod nebom: milost spasenja u Kristu. Iste motive nalazimo kod Alekse. Prije polaska za Kinu 1928. godine, svjestan

je, poput sv. Pavla, da u njemu živi Krist za kojim mnogi još nekršteni, možda i nesvesno, čeznu pa piše majci 22. srpnja 1928: „Postao sam misionar da bih pošao tragom svetih apostola u pogansku kinesku zemlju, gdje čeka još preko četirista milijuna ljudi luč svete vjere, a mnogi čekaju spremna srca svjetlo Isusa Krista, Boga i Spasitelja našega“. Osjeća u sebi žalost i nostalgiju zbog rastanka s domovinom, rođenom obitelji i franjevačkom subraćom iz Provincije,

svjestan da ih možda nikada više neće vidjeti. Ipak odlučno odbacuje takve osjećaje jer je radostan što može uložiti svoj život za širenje kraljevstva Božjega u srcima mnogih: „Obuzela je i mene neka sjeta, duboko sam očutio bol rastanka. No rekoh si, pa hvala Bogu kad mogu jednom iz ljubavi prema Bogu podnijeti bol koja ide tako blizu srca. Duše Te čekaju. Nije vrijeme tuzi“ (Pismo majci, 16. prosinca 1928).

Aleksa je znao da ga u Kini ne очekuje lagodan život i udobnost već mnoge nevolje, siromaštvo, glad, društveni sukobi i ratovi. Ne samo da ga takva očekivanja nisu odvratila od želje da bude misionarom nego su ga učvrstila u toj odluci. I u tome se vidi da je bio pravi učenik svetoga Franje. Naime, djelo Ogledalo savršenstva donosi nam dijalog Franje i jednoga kardinala u kojem kardinal prekorava Sveca što je poslao svoju braću u daleke zemlje gdje mogu umrijeti od gladi te proći kroz velike nevolje. Franjo hrabro odgovara: „Gospodaru, vjerujete li da je Bog podigao braću samo za ove krajeve? Ja vam kažem uistinu da je Bog odabrao i poslao braću za dobro i za spasenje duša svih ljudi svijeta: bit će prihvaćeni ne samo u kršćanskim krajevima, nego i u onima gdje prebivaju nevjernici te će time osvojiti mnoge duše za Krista“ (Fonti fran-

cescane, Padova 2000 g., br. 1758). Te su riječi Franjine bile ohrabrenje mnogim franjevcima kroz ovih osamsto godina, pa tako i našem služi Božjem, da se odvaze prihvatići izazov naviještanja spasenja.

Premda je Aleksa i godinama prije 1929., gotovo od mlade mise, želio poći u misije u Kinu, to nije učinio jer nije bio dobio dopuštenje svojih poglavara, provincijalnih ministara. Znao je da bi mogao učiniti puno dobra za Crkvu Božju svojih djelovanjem u misijama, ali da još više duhovnoga dobra može učiniti poslušnošću poglavara, čak ako ne razumije razlog njihove uskrate dopuštenja. Sam je sveti Franjo odredio da se poslušnost poglavara mora prepostaviti prihvaćanju bilo koje službe, ma koliko ona bila korisna i plodonosna za franjevačku zajednicu i za Crkvu Božju: „Koji od braće po Božjem nadahnuću htjednu poći među Saracene i ostale nevjernike, neka za to zatraže dopuštenje od svojih provincijalnih ministara“ (Potvrđeno pravilo).

Hvala Bogu za mnoge misionare koji su sijali i još uvijek siju sjeme Božje Riječi na njivi ovoga svijeta. Svojom molitvom možemo podupirati njihov rad jer za prihvaćanje Božje riječi nisu zaslužni samo propovjednici nego i oni koji mole na tu nakantu.

NA IZVORU FRANJEVAČKE TEOLOGIJE

ISUS – OD BOGA ROĐEN

Fra Alekса se u svojem duhovnom životu nadahnjivao na tekstovima mnogih crkvenih teoloških pisaca, osobito crkvenih otaca i franjevačkih teologa. Odjeci njihovih razmišljanja nalaze se u mnogim njegovim spisima. Usapoređiti ćemo njegova razmišljanja s jednim tekstom sv. Bonaventure - franjevca, biskupa i crkvenog naučitelja - uzetim iz djela *Lignum vitae – Stablo života*:

Kad spoznaš da je Isus rođen od Boga, pazi da pred oči tvoga duha tjesne misli više ne postavljaju nešto drugo nego, intuicijom goluba i orla, jednostavno vjeruj i pronicljivo razmatraj kako se od onog vječnog svjetla - koje je neizrecivo i jednostavno, sjajno i uzvišeno - rađa sjaj koji mu je sviječan, jednak i istobitan. On je snaga i mudrost Roditelja, u njemu je Otac sve stvorio od vijeka i po njemu je sve stvorio te upravlja i uređuje stvorenja na svoju slavu milošću, pravdom i milosrđem.

Naš je sluga Božji često razmatrao o Isusovom božanskom podrijetlu, o njegovoj božanskoj naravi. Osobito takve misli nalazimo u njegovim duhovnim vježbama *Mudrost Križa* (Brat Franjo, Zagreb, 1994). One sadržavaju odjek franjevačke duhovnosti koja se stoljećima razvijala i prenosila u samostanima Reda.

Dok sv. Bonaventura ističe kako nam je za razmatranje božanskih stvar-

nosti potrebna intuicija goluba i orla, Alekса se na to nadovezuje potičući svoje slušatelje da slijede svetoga Ivana evanđelista koji se svojim duhom poput orla uzdizao u nebeske visine da bi razmatrao božanska otajstva:

Sveti Ivan se poput orla diže prema nebu gdje promatra Isusa kao Boga koji postoji u nebeskom sjaju prije vremena, on koji je poslan od Oca u vremenu. Promatra ga kao stvoritelja svega što je stvoreno. Promatra ga u vječnosti kao Boga u njegovu odnosu prema Ocu... Svetij je po njemu i za njega stvoren, on po njemu postoji. Krist je odsjaj slave i sjaja, otisak njegova lika (Mudrost Križa, str. 17).

Golub je jedan od simbola Duha Svetoga. Alekса nas potiče i da ispunimo svoju dušu Duhom Svetim, koji je duh uzvišenog znanja i pobožnosti, jer samo nas On upućuje u svu istinu. Samo on može ojačati našu vjeru po kojoj možemo vidjeti Boga. Dok je Isus boravio na zemlji sa svojim učenicima, njihova vjera je bila slaba i nesavršena no na blagdan Pedesetnice oni su primili Snagu s neba koja ih je osnažila za svjedočenje Kristove prisutnosti u svijetu.

Danas se snažno naglašava potreba očuvanja prirode, briga za njezinu čistoću uslijed zagađenja koje je sve izraženije. Takva je briga doista u skladu s franjevačkim duhom jer je sv. Franjo u svakome stvorenju promatrao neizreci-

vi Božji dar, brata i sestru. No, u suvremenom svijetu ne vodi se dovoljno računa niti o nečem čak puno važnijem: o čistoći duše. I sv. Bonaventura nas potiče da se čuvamo misli koje zagađuju našu dušu, koje su isključivo svjetovne te nas rastresaju da ne možemo biti sabrani i usmjereni prema Bogu. Fra Alekса je bio svjestan te napasti i svakodnevno je ispitivao svoju savjest s obzirom na misli: gdje zadržavam svoje misli, da li one su usmjerene na svjetske ispravnosti ili najradije mislim na Boga. Često poticao sebe i druge: „*Sursum corda – Gore srca*“. Vjernik koji neprestano razmišlja o Kristu postupno mu se sublikuje, a tome nam je svjedok sv. Franjo koji se, nakon razmatranja njegove muke na brdu La Verni, subličio Kristu i tjelesno i u duši.

Fra Alekса, kao i sv. Bonaventura, razvija misao Ivana evanđelista: „*Svetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet*“ (Iv 1, 9-10). Svi zemaljski predmeti, kada ih obasja

sunce, bacaju sjenu. No sunce ne baca nikakve sjene jer ono nije osvijetljeno nego osvjetljuje, ono je izvor svjetla, Svjetlo od Svjetla. Tu sliku možemo primijeniti i na ljude. Čovjek osvjetljen od Boga baca sjenu. Jedino Krist kao *svjetlo svijeta* ne baca nikavu sjenu (usp. Mudrost Križa, str. 23). Pozvani smo se sunčati pod Kristovim pogledom, da bi nas njegova duhovna snaga preobrazila i ispunila milošću.

Bog svakoga čovjeka po Kristu upravlja na svoju slavu. Čovjek je usmijeren na Božju slavu ako Boga ljubi, hvali i slavi, a što se na savršeni način ostvarilo u Kristu. Darujući nam svoga Sina, Bog nam omogućuje da po njegovoj blizini rastemo u ljubavi, preuzimajući u sebe Kristove misli i osjećaje. Po Kristu nas Bog vodi u svoje zajedništvo, ospozobljuje nas da bismo postali živa slika Kristova i da bismo živjeli na hvalu slave njegove. Neka nam u tome svojim zagovorom pomognu sv. Bonaventura i sluga Božji fra Alekса.

ISUS – ŽIVOT DUŠE

Isus, od Boga rođen

Isus, naviješten po prorocima

Isus, poslan s neba

Isus, rođen od Marije Djevice

Isus, nama u svemu jednak osim u grijehu

Isus, pokazan Mudracima

Isus, podložan zakonima

Isus, izbjegao iz Egipta

Isus, nebeski krstitelj

Isus, napastovan od neprijatelja

Isus, odlikovan čudesnim znakovima

Isus, preobražen

Isus, brižni pastir

Isus, suzama okupan

Isus, priznat kraljem svijeta

Isus, kruh posvećeni

Isus, izdan radi novca

Isus, u molitvi prostrt na zemlji

Isus, okružen svjetinom

Isus, svezan

Isus, neupoznat od svojih

Isus, zastrtoga lica

Isus, predan Pilatu

Isus, na smrt osuđen

Isus, prezren od sviju

Isus, pribijen na križ

Isus, ubrojen među zločince

Isus, napojen žući

E

Isus, sunce zamračeno u trenutku smrti

Isus, proboden kopljem

Isus, okrvavljen

Isus, pokopan

Isus, u smrti pobjednik

Isus, uskrsnuli

Isus, ljepota neizmjerna

Isus, kralj stvorenja

Isus, vojskovođa

Isus, na nebo uzdignut

Isus, djelitelj Duha

Isus, osloboditelj od grijeha

Isus, svjedok istiniti

Isus, sudac strogi

Isus, pobjednik čudesni

Isus, zaručnik opremljen za svadbu

Isus, kralj sin kraljev

Isus, knjiga zapečaćena

Isus, odsjev vječne svjetlosti

Isus, cilj kojemu težimo

Ustani oda sna, dušo Kristu pobožna,
i o svemu što se o Isusu govori
pažljivo razmatraj i podrobno ispituj

(Sv. Bonaventura, Stablo života)

U FRANJEVAČKOM REDU

SV. ANTUN OD SVETE ANE GALVÃO

Fra Aleksa kao franjevac ima zajedničke crte duhovnosti i apostolskoga života s mnogim pripadnicima Franjevačkog reda kroz njegovih 800 godina. Zato želimo upoznati barem neke franjevačke svece kako bismo si i na taj način približili franjevačko duhovno ozračje u kojem je živio fra Aleksa. Kao izvorom ćemo se poslužiti djelom: „*Frati Minori Santi e Beati, Postulazione generale OFM*, Roma, 2009“.

Sv. Antun od svete Ane, prvi proglašeni svetac koji je rođen u Brazilu, rođio se 1739. u Guaratingueti, u blizini Sao Paola u Brazilu. Njegov otac Antun, franjevački trećoredac, i majka Izabela kršćanski su ga odgojili. S trinaest godina poslan je u sjemenište u grad Belém koje su vodili oci isusovci. Vrativši se u rodni grad htio je pristupiti isusovcima no otac se usprotivio zbog progona redovničkih zajednica, osobito Družbe Isusove. Stoga je 1760. ušao u Franjevački red u gradu Macacu. Već 1762. je zaređen za svećenika, nakon čega je uz pastoralni rad studirao filozofiju i teologiju. Godine 1768. imenovan je pro-

povjednikom i isповjednikom u samostanu sv. Franje u São Paolu.

U to vrijeme u Brazilu su postojali *Recolhimento*. To su bile kuće u kojima bi se okupljale djevojke i žene da bi živjele kao redovnice, ali bez polaganja redovničkih zavjeta; naime, za utemeljenje redovničkih zajednica i kuća bilo je potrebno dopuštenje svjetovnih vlasti a one ga nisu bile sklone davati. Fra Antun je 1769/70

bio isповjednikom u *Recolhimento sv. Terezije*, a 1774. je osnovao *Recolhimento* koji je danas poznat po nazivu *Mosteiro da Luz – Samostan Svjetla*. Ta se zajednica odlikovala pobožnošću Mariji bezgrešno začetoj, trajnim klanjanjem pred Presvetim, kao i duhom trajne pokore i siromaštva. Ona je kasnije i službeno postala redovničkom zajednicom te kao takva postoji i danas. Godine 1811. fra Antun je osnovao i *Recolhimento sv. Klare* u Sorocabi.

Svjetovna ga je vlast 1780. osudila na izgon iz grada jer je bio protestirao zbog ubojstva jednoga vojnika. On se odmah udaljio iz grada, ali se narod pobunio te je presuda povučena i fra An-

tun se vratio u svoj samostan. Godine 1781. imenovan je odgojiteljem franjevačkim novaka u jednom drugom samostanu, ali zbog protivljenja njegova dotadašnjeg biskupa taj se premještaj nije ostvario.

Odlikovao se velikom revnošću u navještanju Božje riječi i ispovijedanju. Kao traženi isповједник često je znao daleko pješačiti kako bi odgovorio na poziv vjernika. Suvremenici su ga opisivali kao savjetnika laikâ i redovnikâ koji znade uputiti prikladnu riječ i grešnicima i svetim dušama, izmiriteljem obitelji, djeliteljem božanske ljubavi osobito siromasima i bolesnicima, franjevcem uzvišenog duhovnog života.

Mnogi su dolazili k njemu vjerujući da im on može vratiti ne samo zdravlje duše, nego i tijela. Jednom, nadahnut od Boga, napisao je na komadić papira riječi: „*Post partum Virgo Inviolata permansi: Dei Genitrix intercede pro nobis*“ (Poslije poroda ostala si Nepovrijeđenom Djevicom: Majko Božja zagovaraj nas). Zatim je smotao taj komadić papira i dao ga jednom umirućem mladiću da ga proguta poput tablete. Odmah su mu boli prestale i ozdravio je. Fra Antun je uskoro poučio i svoju

subraću franjevce da tako čine pa su se čudesna ozdravljenja nastavila i traju sve do danas. Najpoznatije brazilsko marijansko svetište je Naše Gospe Aparecidske koje je pohodio.

Preminuo je 23. prosinca 1822. i njegov grob je mjesto koje pohode mnogi hodočasnici te zadobivaju milosti. Blaženim ga je proglasio Ivan Pavao II. 25. listopada 1998. u Rimu, a svetim Benedikt XVI. 11. svibnja 2007. u São Paolu, pred desetak kardinala, oko 400 biskupa okupljenih na Generalnoj konferenciji episkopata Latinske Amerike te 1 500 000 vjernika.

Premda su živjeli u potpuno različitim dijelovima svijeta, fra Aleksa i sv. Antun od svete Ane imaju mnoge zajedničke crte koje pripaju njihovu franjevačkom identitetu. Odlikovali su se dubokim duhovnim životom, služenjem redovnicima i svim vjernicima navještanjem Božje riječi i podjeljivanjem sakramenta pokore. Već za života su uživali glas svetosti, koji se nastavio širiti i nakon njihove smrti. Njihov primjer može nam pomoći u izgradnji vlastitog duhovnog života.

fra Zoran Bibić

ISUS KRIST - POČETAK I CILJ KRŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA

U nauci o duhovnom životu fra Aleksina je osnovna misao da je sve usmjereni na Krista koji posjeduje puninu milosti na korist svakog duhovnog bića

Za sv. Franju njegov životopisac Toma Čelanski svjedoči da je po izvanrednoj ljubavi u svom srcu nosio i čuvaо Isusa Krista i to Propetoga, da je »dano mlice i neprestano govorio o Isusu« (I Čel 115), te da je zato više nego ostali bio obilježen njegovim znakom. Sluga Božji Aleksa Benigar bio je pravi sin sv. Franje nasljedujući ga upravo u ovoj se rafskoj ljubavi prema Isusu Kristu.

Isus Krist bio je u središtu duhovnosti fra Alekse, u središtu njegova života i naučavanja. Tome je dokaz njegov svetački život, njegovi mnogobrojni spisi, duhovne vježbe koje je držao, a na osobit način o tome svjedoče i njegova djela »Theologia spiritualis« i »Mudrost križa«. Želim ovdje svratiti pozornost na njegov priručnik o kršćanskoj duhovnosti »Theologia spiritualis« u koji je on ugradio najdublja uvjerenja od sv. Franje, preko sv. Bonaventure, pa sve do bl. Ivana Duns Skota.

Kristocentričnu karakteristiku njegove duhovnosti nalazimo već na početku toga djela u opisu franjevačke škole koju on definira kao »spekulativno-afektivnu« koja dovodi do kontem-

placije i ljubavi prema Isusu Kristu koji je sam sebe »oplijenio« (2. izdanje, str. LXV). U toj definiciji Benigar nadalje tvrdi da se specifičnost franjevačke duhovnosti može izraziti riječima sv. Pavla: »A ja, sačuvaj Bože da se ičim hvalim osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kojemu je meni svijet raspet i ja svjetu« (Gal 6,14).

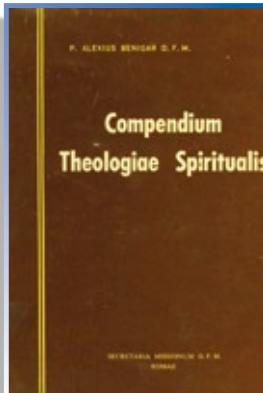
U djelu »Theologia spiritualis« sabrana je teološka baština franjevačke škole, osobito se to tiče naglasaka franjevačke kristologije. Osnovna je misao da je sve stvoreno i usmjereni na Krista, da se ljubav Božja objavila u Kristu i da se naša ljubav može Bogu uzvratiti samo po Isusu Kristu. Za fra Aleksu Benigara pobožnost prema Isusu Kristu nije tek jedno od sredstava u duhovnom životu, nego je Isus Krist početak i svrha svega nastojanja oko kršćanskog savršenstva. Sustavno, u skolastičkom duhu, Benigar tumači kako je presvetoto čovještvo Kristovo kao sredstvo kojim se Riječ poslužila, instrumentalni uzrok savršenstva duhovnog života, tj. on je onaj koji nam sam daje milost i čini je djelotvornom u nama. Krist kao Bog i kao čovjek posjeduje puninu sva ke milosti, i to ne samo za sebe, nego na korist svakog duhovnog bića. Budući da je Krist kao osoba snagom svoje božanske naravi izvor svake milosti i da posjeduje ovu svoju milost također u

ljudskoj naravi, dijeleći je također pojedinačnim dušama, kršćanin, postavši savršenim, postaje »na hvalu slave njegove milosti« (Ef 1,6). I tu dolazimo do jednoga od najljepših dijelova čitavoga djela gdje Benigar govori o slavi Kristovoj koju čine svi oni koji su spašeni. Na osobit način savršeni kršćani su pravi trofej Kristove pobjede, »Kristov miomiris« (2 Kor 2,15), i njihov savršeni život je hvala »Onome koji sjedi na prijestolju i Jagancu« (Otk 5,13), jer su svi postali sličnima Kristu.

»O kolika su slava Kristova - piše fra Aleksa - apostoli, kao npr. sv. Pavao, kojega je milost Kristova preobrazila od progonitelja u poniznog i revnog apostola! Kolika su Kristova slava sveci koji su život proveli u krsnoj nevinosti ili oštroj pokori! Kolika su njegova slava oci Crkve koji su svetost i nauku crpili iz križa Kristova. Kolika su slava Kristova djevice, čija je čistoća sam Krist, isповijedaoci čija je svjetlost Krist, mučenici čiji je snaga bio sam Krist!« (2. izdanje, str 338).

Prema Benigaru kršćansko savršenstvo nije cilj samome sebi, shvaćeno kao skup propisa na temelju kojih djele trebaju biti izvršena s najvećom pažnjom i skrupuloznošću, nego je cilj savršenstva On sam - *persona amabilis ed adoranda Christi* (ljubljena i klanjanja dostoјna osoba Isusa Krista) koju kao svoj izvor i cilj blaženi stanovnik neba uživa i kontemplira u punoj i svjetloj viziji i hvali. Ovu svoju misao fra Alekса

potkrepljuje s navodima nekoliko poznatih autora. Na prvom mjestu citira sv. Bonaventuru koji tvrdi da nije Krist u funkciji nas, radi nas, kao da smo mi njegov cilj, nego smo mi radi njega. Sa svojim čudesnim stilom to potvrđuje sv. Augustin: »Krist Bog je domovina prema kojom težimo, Krist čovjek je put kojim idemo«. Istu stvar, samo

s drugim riječima govori i sv. Pavao: »Potom - svršetak, kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu, pošto obeskriveni svako Vrhovništvo, svaku Vlast i Silu. Doista, on treba da kraljuje dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. Kao posljednji neprijatelj bit će obeskriveni Smrt jer sve podloži nogama njegovim. A kad veli: Sve je podloženo, jasno - sve osim Onoga koji mu je sve podložio. I kad mu sve bude podloženo, tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu koji je njemu sve podložio da Bog bude sve u svemu« (1 Kor 15, 24-28).

Ovih nekoliko misli fra Alekse iz njegovog priručnika duhovnog bogoslovљa zorno pokazuju kako je on shvatio odnos između Isusa Krista i vlastitog posvećenja. Fra Aleksa Benigar polazio je od Isusa Krista, u njemu je živio da bi u njemu pronašao i svoje dovršenje. Imao je jasan cilj pred sobom - klanjanja dostoјnu osobu Isusa Krista. Naučavao je i živio tako da bi i on sam postao »Kristov miomiris« i »njegov pobjedni trofej« - »na hvalu slave njegove milosti«.

TEŽNJA ZA NEBOM

Mnogi su vjernici kroz povijest Crkve rado razmišljali kako će izgledati vječnost koju nam Bog prapravlja, a u kojoj se već sada nalaze sveci i blaženi anđeli. Kada sveti Augustin u svome životopisu *Ispovijesti* (knjiga IX, glava X) opisuje rastanak sa svojom majkom, posljednje njihove susrete prije njezine smrti, spominje kako su bili naslonjeni na jedan prozor s kojega se vidjelo u vrt. Razgovarali su zaboravljajući prošlost a upirući pogled u ono što je pred njima, pitali su se kakav će to biti vječni život svetaca kojega oko nije vidjelo ni uho čulo, niti je u srce ljudsko ušao. Čeznuli su za nebeskim vodama božanskoga izvora vječnosti.

O vječnosti u zajedništvu svetih često je razmišljao i sluga Božji fra Aleksi Benigar. Shvaćao je da, dok smo na zemlji, možemo samo naslućivati ljepotu vječnoga blaženstva, srcem možemo samo izdaleka iskusiti blaženstvo kojega sveti već uživaju u nebu. Isus je želio da svi oni koje je Otac nebeski pozvao budu gdje je i on, Isus. On želi da već i sada bude-mo tamo gdje je on, da mu već sada budemo blizu, u njegovu zajedništvu. Fra Aleksi je svakodnevno razmatrao, svakodnevno pristupao svetim sakramentima i tako je uistinu znao i osje-

ćao da je Isus uz njega, da ga je podigao k sebi.

Kada bi držao nagovore o vječnosti, Aleksa je znao koristiti jednu usporedbu. Zamislite dijete koje je odraslo u jednom podzemnom zatvoru, ispod zemlje. Majka ga poučava o svemu što se može vidjeti na površini zemlje. On nije nikada vidio zrake sunca, ljepotu morskoga ili planinskoga krajolika, ne može pojmiti užareni sjaj sunca ili svjetlo mjeseca. Poput toga djeteta, niti mi ne možemo zamisliti onu ljepotu koja se otvara pred očima svetih u nebu. Za to jednostavno nismo sposobni. Kao sliku zadivljenosti svetih u nebu, očaranosti onime što im Bog daruje, možemo uzeti svetoga Franju koji se divio i bio je očaran stvorenjima koje je mogao promatrati: biljka-ma, pticama, suncem, vatrom, vodom, itd. Zadivljenost ljepotom Neba, ljepotom Božjom, osjećala je i jedna druga franjevačka duša, bl. Marija Propetog Isusa. Ona ovako opisuje svoj susret s Bogom: „O vječna dubino sve-mogućnosti i blaženstvo rajske, kako si neopisivo sladak! Naš duh se zano-si i gubi u neizmjernosti twojoi, u twojoi savršenosti i svetosti twojoi neopi-sivoj. I ti si neizmjerni i beskrajni Bog – naš Otac i mi djeca twoja. O Oče, Bože moj premilostivi, ja te danas po-

sebno pozdravljam, veličam, hvalim i slavim!" (Sve za Isusa, Verbum, Split, 2004., str. 283)

Aleksa je želio svima stavljati pred oči svece kako bi težili srcem za nebeskom domovinom. Nastojao je da svi mogu upoznati kako su sveci živjeli na zemlji jer je njihovo blaženstvo počelo već ovdje, otvarali su već za ovoga života srce Bogu kako bi se vječnost nastanila u njihovoј duši. Zato je, za svoga boravka u Rimu, neumorno surađivao pri Svetoj kongregaciji za kauze svetaca kako bi što više svetaca bilo darovano za uzor vjernicima, kako bi se u vjernicima budila želja za nasljeđovanjem svetaca i za vječnim zajedništvom s njima.

Posebno možemo spomenuti njegov rad na kauzi časnog sluge Božjega fra Vendelina Vošnjaka čiji se zemni ostaci također nalaze u franjevačkoj crkvi na Kaptolu u Zagrebu. Njegovu svetost je imao prilike promatrati kroz dvadesetak godina. Živio je s njime u istome samostanu i u Zagrebu, i u Rimu i na Trsatu. Lik fra Vendelina je uvelike utjecao na njegovu duhovnu izgradnju. Njihova povezanost se očitovala i na jedan čudesan način. Fra Aleksa, na svjedočenju o svetosti fra Vendelina 1963., ovako opisuje taj događaj koji se dogodio dok je boravio u dalekoj Kini: „Bilo je to 18. ožujka 1933. uvečer, prije spavanja. Prema svome običaju, napunio sam čašu vodom. Nakon nekog vremena, čaša se raspukla točno po sredini, na dva jednakna dijela. Istoga časa mi je došla misao nije li preminuo o. Vendelin. Ni sam znao ništa o njegovoj bolesti. Za-

bilježio sam dan i čas događaja. Kasnije sam primio pismo iz Zagreba u kojem mi javljaju da je toga dana otprilike u to vrijeme preminuo o. Vendelin. Nadam se da me nećete optužiti za praznovjerje jer mi nije bilo znakom to što mi se čaša razbila, nego misao koja mi je nenadano prošla glavom.“

Kao što je bio povezan s fra Vendelinom, franjevcem koji je umro na glasu svetosti, Aleksa je uvijek nastojao biti povezan i sa svima svetima koji

su ga pretekli u nebeskoj domovini. O tome otajstvu ovako progovara Katedralski Katolički Crkve: „Kao što nas kršćansko zajedništvo među putnicima na zemlji dovodi bliže Kristu, tako nas zajedništvo sa svetima na nebu zdržuje s Kristom od kojega izlazi svaka milost i mir“ (br. 957).

Nastojmo i mi po primjeru fra Vendelina i fra Alekse stavljati pred svoje oči svece naše Crkve te duhovno komunicirati s njima kako bismo im se jednoga dana pridružili u zajedništvu Trojedinoga Boga.

fra Toni Mutnik

SVJEDOČANSTVA

SVJEDOČANSTVO FRA TONIJA MUTNIKA

1. Prvi puta u svojem životu čuo sam za o. Aleksu 1957. godine. Bilo je to one godine kada sam došao u naše franjevačko sjemenište u Zagrebu. Tri godine prije toga o. Aleksa bio je protjeran iz Kine i po želji tadašnjeg generala Reda o. Augustina Sepinskog stigao u Rim. Već tada se govorilo da je o. Aleksa jako pobožan, revan i savjestan redovnik.
2. Drugi doživljaj mojega života vezan uz p. Aleksu dogodio se sredinom 1965. godine. Jednoga dana o. Zorislav Lajoš, magister bogoslova, poslao me u Enciklopedijski zavod u Zagrebu da uručim direktoru Miroslavu Krleži dvije knjige o. Alekse s posvetom na kineskom jeziku. Miroslav Krleža bio je Aleksiški priatelj. Nažalost, tom zgodom nisam video Krležu jer je bio odsutan. Knjigu sam ostavio u tajništvu.
3. Sljedeća godina 1966. bila je opet vezana uz život o. Alekse. Uprava naše Provincije zamolila je o. Aleksu da bi isposlovao kod asiške provincije za teološki studij dvojice naših klerika (fra Trpimir Leko i ja, fra Konstantin Mutnik – 1972. uzeo sam svoje kršno ime Toni). O. Aleksa radi svojega velikoga ugleda koji je imao u Rimu otvorio nam je svojom intervencijom vrata asiške teologije. U to vrijeme studij teologije bio je u samostanu

Fra Toni Mutnik je franjevac Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda. Rođen je 1942. u Samoboru. Za svećenika je za-ređen 1968. god. u Asizu. Od 1972. do 2008. službovao je u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Sydneyu u Australiji a danas je u franj. samostanu u Kozari Boku u Zagrebu.

Porcijunkuli. I tako mi smo bili prvi studenti naše Provincije u Asizu. Taj niz naših studenata nastavio se sve do dana današnjega (četrdeset i četiri godine).

4. Za vrijeme svojega studija, od vremena do vremena znali smo fra Trpimir Leko i ja otići na Antonianum u Rimu posjetiti našu braću koja su tamo studirala. U nekoliko navrata imao sam priliku vidjeti o. Aleksu. Bio je to posebni doživljaj jer sam u živo mogao vidjeti toga Božjega čovjeka. Kod svakoga susreta djelovao mi je skromno, neprimjetljivo i ponizno. Kada se nakon ručka vraćao iz blagavaonice u svoju sobu, išao je odmijerenim korakom, s rukama u manikama i pogнутa pogleda. I samo blagovanje

hrane odavalo ga je kao redovnika koji je bio polagano i kontrolirano.

Bila je to prava asketska ceremonija. Taj prizor rječito mi je govorio da je i način prehrane bio ugrađen u njegov duhovni profil života.

5. Kada sam 1979. prvi puta došao iz Australije na svoj odmor u domovinu, tada sam opet bio u Rimu. Posjetio sam o. Aleksu u njegovoj sobi. Zamolio sam ga da mi dадне nešto za uspomenu. Dao mi je jednu svoju fotografiju. Na poledi- ni fotografije napisao je ove riječi: „Dominus benedicat introitum et exitum tuum; Roma 22. X. 1979, p. Aleksa Benigar, ofm“.
6. Kada je započeo kanonski proces za njegovo uzdignuće na čast olta- ra i kada je dobio časni naslov slu- ge Božjega, zaželio sam da o. Alek- sa dobije jedan vitraj u crkvi sv. Ni- kole Tavelića (St John's Park – Syd- ney). Vitraj prikazuje slugu Božjeg o. Aleksu kako u ruci drži svijeću koja je bila blagoslovljena na blag- dan Svićećnice 1983., prigodom

devedesete obljetnice njegovog ro- đendana.

Što za mene znači Sluga Božji o. Aleksa Benigar?

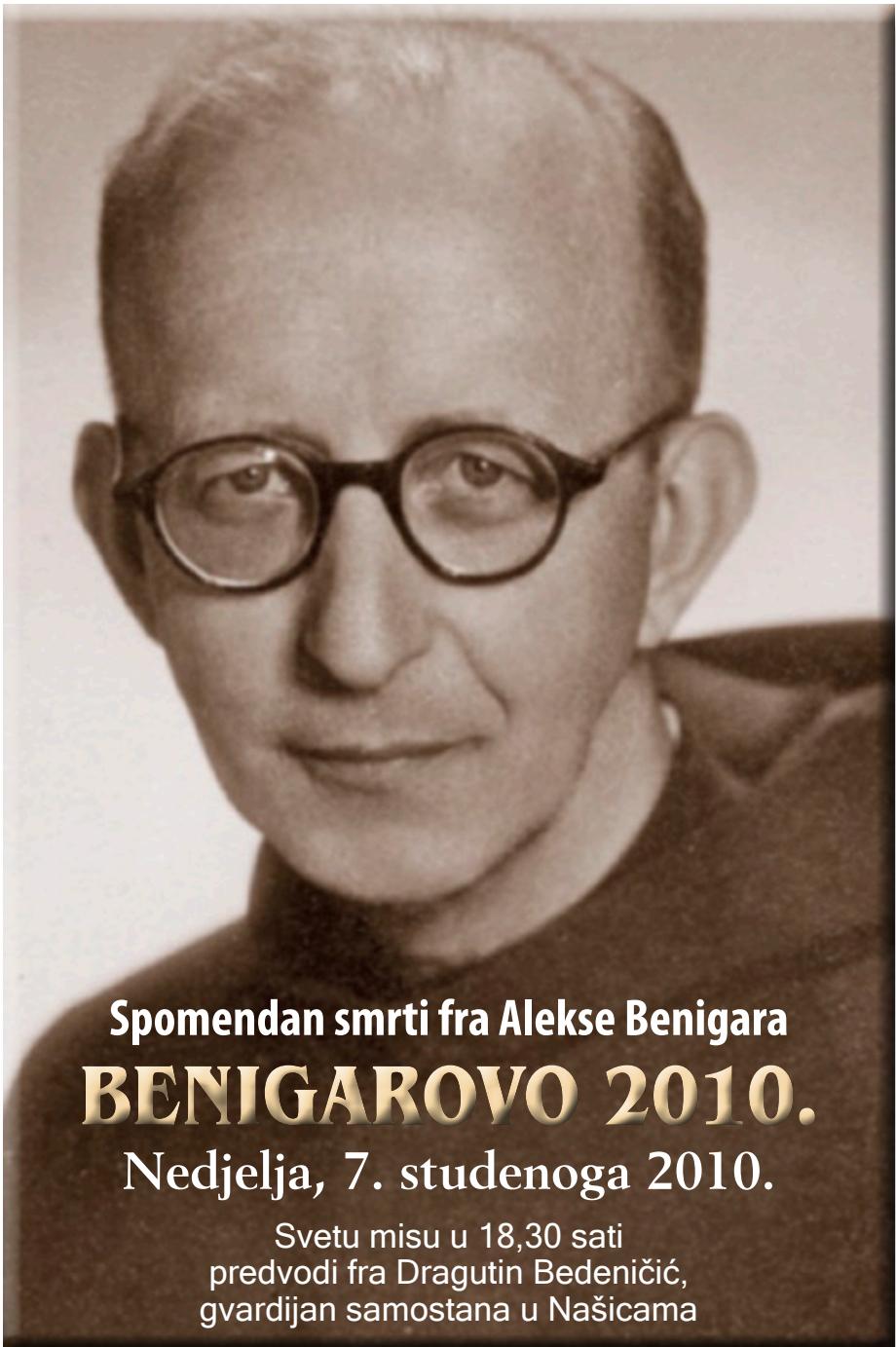
Otkako sam čuo za njega, moje životno iskustvo o njegovu uzornom sve- tačkom životu sve je više raslo. I kao autor knjige „Alojzije Stepinac – hrvatski kardinal“ o. Aleksa zrači kao Božji čovjek. U tu je knjigu stavio čitavoga sebe pripremajući kroz mnogo godina dokumentaciju kako bi 1974. bilo ti- skano ovo remek-djelo. Za tu knjigu se kaže da ju je pisao „svetac o sveću“.

O. Aleksa bio je uistinu velikan duha. Ako sam ikada u životu video svetoga čovjeka, onda je to bio o. Aleksa. Po mojoj skromnom uvjere- nju zračio je iz sebe svetost života. U tom svjetlu sam ga doživljavao.

Rado mu se preporučam u svojim potrebama. Bio bih presretan kada bi- smo u skoroj budućnosti u njemu do- bili novoga Božjega ugodnika.

U Zagrebu, na blagdan Navješte- nja Gospodinova, 25. ožujka 2010.

**Spomendan smrti fra Alekse Benigara
BENIGAROVO 2010.
Nedjelja, 7. studenoga 2010.**

Svetu misu u 18,30 sati
predvodi fra Dragutin Bedeničić,
gvardijan samostana u Našicama

Molitva za beatifikaciju sluge Božjega Alekse Benigara

Bože, Oče naš!
Sluga tvoj Alekса Benigar
gorio je misijskim žarom
za proširenje tvojega kraljevstva
i bio je prosvjetljeni učitelj
duhovnog života.
Udostoj se proslaviti ga
sjajem svetosti.
A nama daj da slijedimo
poticaje tvojega Duha
te - po njegovim poukama,
primjeru i zagovoru -
svaki u svome pozivu
zauzeto radimo
za mir i dobro svih ljudi.
Po Kristu Gospodinu našem.
Amen.

Tko po zagovoru Sluge Božjega
u duhovnim ili tjelesnim potrebama
zadobije koju milost,
neka javi na adresu:

Vicepostulatura sluge Božjega Alekse Benigara
HR -10 000 ZAGREB, Kaptol 9.
Tel. 00385 (1) 4814 172
ili 091 584 27 47.
Faks: 00385 (1) 4814 171.

NAKLADNIK:
Vicepostulatura sl. B. Alekse Benigara
HR - 10 000 ZAGREB, Kaptol 9

BROJ UREDILI:
Fra Ratko Radišić, vicepostulator
i Danijel Lončar

